

Yaklaşık bir ay kadar önce Taner Akçam bir konferansa katılması nedeniyle Frankfurt'ta idi. Böylece 35 yıl sonra yeniden karşılıklı görüşebildik.

Taner ile son olarak 1974 yılında ODTÜ'de görüşmüştük. O ilk görüşmemizi hatırlıyor (İdari İlimler Bölümü'nün kantininde), ben hatırlayamadım.

1972 yılında Kızıldere'den sonra ODTÜ'de oluşturulan ve THKP-C'yi savunan grubun içindeydi. Grup olarak herhangi bir adımımız yoktu. Daha sonra, 1974 affıyla hapisten çıkan eski Dev-Genç'lilerin kendilerine geçmiştekenden oldukça ayrı bir yol seçmesiyle grubumuz da ayrışacak ve kişiler politik mücadelede değişik yönelimler içinde yer alacaklardı.

Taner'in konuşmasının ardından yöneltilen bir soru üzerine, "1986 yılından beri devrimci olmadığını" söylemesi, daha sonra bir bölüm dinleyicinin tepkisine neden oldu. Tepki gösterenler de aktif devrimciler olsalar bari... Tersine, yıllar önce devrimci olmuşlar, bir şeyler de yapmışlar, ama yıllardan beri herhangi bir pratik faaliyeti bulunmuyordu. Devrimcilik gitmiş, sadece sözleri kalmıştı. Aslında gerçeği değil, geçmişte kalmış bir olguyu yaşıyorlardı.

İnsan yaptıklarıyla ve bunlardan şu ya da bu oranda geleceğe kalacak olanlarla yaşar. Taner, Türkler arasında Ermeni soykırımını konusunu bilimsel olarak incelemiş ilk kişilerden bir tanesidir. Bugün bu mesele açık olarak konuşulabiliyorsa, bunda Taner'in, Hrant Dink'in, İletişim Yayınları'nın ve basında konuya değişik şekillerde yer vermiş başka insanların önemli payı

vardır. Taner'in devrimci olması ya da olmaması bunu değiştirmez.

“Sözde devrimci” tipi ülkemizde oldukça yaygın... Çok sayıda insan bir dönem devrimci olmuş, yıllardan beri ise hiçbir şey yapmıyor. Ama söz olarak “devrimci”... Devrimci olmayı, sadece sözde kalan devrimciliği, üstünlük aracı olarak görüyor...

Geçenlerde bir arkadaş İsveç'e gitti... Kürtlerde “İsveç ekolü” yıllardan beri bilinir. Kürtçeyi bilen ve geliştirilmesine önem veren çok sayıda Kürt politik mülteci olarak bu ülkeye gitmiş ve yıllarca orada kalmıştı. Önemli kültürel çalışmalar yaptılar. Bu çalışmalara –yapılan değişik suistimallere karşın- İsveç hükümetleri de destek oldular.

Arkadaş bugünkü durumla ilgili izlenimlerini anlatırken iki nokta üzerinde durdu:

Birincisi: En az 20 yıldır bu ülkelerde ama sanki Kürdistan'da imiş gibi yaşıyorlar. Bulunulan ülkeyle ilgili herhangi bir konuda konuşulmuyor, ilgilenmiyorlar da... Kendi aralarında küçük bir çevre oluşturmuşlar, orada yaşıyorlar.

İkincisi: İyi Kürtçe bilen ve geçmişte Kürt kültürüyle ilgili çalışma yapmış olanlardan bir bölümü TRT-Şeş'in kadrolu elemanı olmuş durumda...

Bu durum özellikle enteresan... TRT-6 ya da TRT-Şeş, biliyorsunuz devletin Kürtçe yayın yapan televizyonu durumundadır. Kürtçe üzerindeki yasaklar henüz tümüyle kalkmamışken bu televizyonun kurulması, devletin yetersiz ve göstermelik "Kürt açılımı"nın önemli noktalarından birisi oldu.

TRT-Şeş'in yöneticisi bölgedeki eski MİT sorumlularından bir tanesi...

Akıllı adam! Yeni kanal için nereden kadro bulacak? Doğru İsveç'e geliyor. İnsanlarla toplantılar yapıyor. Ülkeye dönüş sorunu olan birkaç kişinin bu sorununu hallediyor ve bu insanlar da devletin kadrolu elemanı olarak televizyonda çalışmaya başlıyorlar.

Gören de zanneder ki, yakın zamana kadar Kürdistan'dan başka kelime bilmeyen, her fırsatta sömürgeci Türk devleti saptaması yapan bunlar değildi... Şimdi o devletin kadrolu memuru olarak çalışıyorlar.

Geçmişte Kürt dili ve kültürüyle ilgili çalışmalar yapmış, bunların gelişmesine şu veya bu oranda katkısı bulunmuş bu insanlar, Kürtçe yayın gündeme gelince, devletle birlikte çalışmakta sakınca görmediler.

Vazgeçtik devrimciliği, bir milliyetçi bile bunu yapmaz...

Boşluk, tıkanmışlık ve nerede ikbal görürsen oraya atlamak...

Yapılan başka bir şey değildir...